

Tjerk Noordraven

met illustraties van Laury Tinnemans

Giel en de Geesten

De geest van de meesterdief

kluitman

Het boek over geesten

Giel loopt langzaam langs de kraampjes met antieke spullen.

Hij ziet zwaarden, gouden munten en het harnas van een ridder.

Op een rood kussen ligt een houten been.

‘Een echt piratenbeen,’ vertelt de verkoper trots. ‘Het is meer dan driehonderd jaar oud.’

‘Vet,’ zegt Giel. ‘Mam, moet je zien!’

‘Huh? Wat?’ Verstrooid kijkt mam op van haar mobiel.

‘Laat maar,’ zucht Giel.

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Spanning | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP022001

Bisac JUV043000 / JUV069000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Tjerk Noordraven; www.tjerknoordraven.com

© MMXX Illustraties: Laury Tinnemans & Job van Gelder,
Studio Monnikenwerk

© Illustratie perkament: ivan & ilia

Omslagontwerp: Laury Tinnemans

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

'Kunnen we zo gaan?' vraagt mam. 'Er komt straks sneeuw. Dan wil ik thuis zijn.'

Giel balt zijn vuisten. Hij heeft het helemaal niet naar zijn zin.

Met opa was het altijd veel leuker.

Opa ging graag met Giel mee. Samen bezochten ze veel beurzen. Bijna elke week wel een.

Dan speurden ze de hele dag naar schatten.

Als ze iets heel moois vonden, kreeg opa altijd een twinkeling in zijn ogen.

'Kijk toch eens,' fluisterde hij dan. 'Kijk toch eens.'

Giel denkt nog vaak aan die twinkeling in de ogen van opa.

Opa is een paar weken geleden overleden. Zomaar, in zijn slaap.

Giel mist hem enorm. Hij vindt het heel erg dat hij nooit afscheid heeft kunnen nemen.

Wat zou hij graag nog één keer met opa praten!

Somber loopt Giel verder.

Zijn broertje Kas is wel vrolijk.

'Giel, kijk!' roept Kas.

In zijn hand heeft hij een verrekijker. Zo'n hele lange, met maar één lens.

'Die wil ik,' zegt Kas. 'Maar ik wil ook dat kompas. Ik kan niet kiezen.'

Giel lacht.

'Win eerst maar de lotto,' zegt hij. 'Die kijker is veel te

duur. Die kun je nooit betalen van je zakgeld.'

Hij wijst naar een kraam aan de overkant.

'Je kunt beter bij de boeken kijken. Die zijn vaak goedkoop.'

'Saai,' kreunt Kas. 'En vies. Oude boeken stinken. Hé kijk, een kanon!'

En weg is hij.

Zelf gaat Giel wel naar de kraam met boeken. Er liggen dikke boeken met een kaft van leer.

Hij strijkt er met zijn vingers over.

Zijn blik valt op een klein boek met een gat in de kaft.

Het lijkt wel alsof iemand geprobeerd heeft om de titel weg te branden.

'Wat gek,' mompelt Giel.

Hij pakt het boek en slaat het in het midden open. Daar staat een plaatje van een spiegel.

In die spiegel is een hoofd te zien, met daaromheen een wolk van mist.

Boven het plaatje staat in grote letters: *Geesten oproepen. Zo werkt het.*

Giel lacht, want hij verwacht een grappig boek. Maar de uitleg is heel serieus.

Er staat dat je de geesten van dode mensen op kunt roepen. Het is niet moeilijk, zolang je maar de stappen volgt die in dit boek staan.

Giel denkt aan opa. Zijn mond valt open.

Zou hij met dit boek de geest van opa kunnen oproepen?

'Wat lees je?' klinkt achter hem ineens de stem van mam.

Van schrik laat Giel het boek bijna uit zijn handen vallen.

'Eh... het gaat over dieren,' zegt hij vlug. 'Mag ik het kopen? Ik betaal het zelf.'

'Ja, goed,' zegt mam. 'Kunnen we dan nu naar huis?'

Voor de spiegel

Thuis loopt Giel meteen naar boven. Op zijn kamer kan hij rustig in het boek lezen.

Zijn kamer is net een museum. Echt overal staan oude spullen.

Op de plank boven het bed staan bruine flesjes. Daarin zaten ooit de pillen en drankjes van een gekkenhuis.

De oude spiegel in de hoek komt uit de kleedkamer van een theater.

Recht voor het raam staat het houten stuurwiel van een schip.

Giel gaat met zijn rug tegen het stuurwiel zitten en begint te lezen.

Keer op keer leest hij de uitleg in het boek.

Na een uur weet hij precies hoe je een geest oproept.

Je moet voor een spiegel op de grond gaan zitten, bij het licht van een kaars.

Dan kijk je in de spiegel en noem je de naam van de geest die je wilt spreken.

Die naam moet je dertien keer zeggen. De eerste keer fluister je, en daarna roep je de naam steeds luider. Tot je heel hard schreeuwt.

De geest verschijnt dan in de spiegel.
Het hart van Giel gaat sneller kloppen. Zou het echt werken?
Zou hij op deze manier echt met opa kunnen praten?
Hij herinnert zich iets wat opa een keer zei: *Als je het niet probeert, weet je het nooit.*

'Je hebt gelijk, opa,' zegt Giel hardop. 'Ik moet het proberen.'

Giel sluipt de trap af om een kaars te pakken.

Uit de kamer van zijn broertje klinkt gebonk. Zo te horen is Kas aan het voetballen. Dat mag niet binnen, maar hij doet het toch altijd.

Beneden glipt Giel de keuken in. In de kast vindt hij een doos met dikke kaarsen. Het plastic kraakt als hij het lostrekt.

'Niet snoepen!' roept mam vanuit de woonkamer. 'Ik ga zo koken.'

'Ik pak alleen maar een glas water!' roept Giel terug.

Snel propt hij de kaars onder zijn trui en grist de aansteker van het fornuis.

Dan haast hij zich weer de trap op.

Op zijn kamer trekt hij de grote spiegel uit de hoek en sleept hem naar voren.

Hij steekt de kaars aan en zet hem bij de spiegel op de grond.

Daarna doet hij alle lampen uit en de gordijnen dicht.

In het zwakke licht van de kaars neemt hij voor de spiegel plaats.

Hij hoort het bonken van zijn eigen hart.

Maar hij weet het zeker. Hij wil dit doen. Hij wil met opa praten.

Giel haalt heel diep adem, kijkt recht in de spiegel... en fluistert dan de naam van opa.

Grijze mist

Steeds luider spreekt Giel de naam van opa uit.

'Vik van Beek. Vik van Beek. Vik van Beek!'

Eerst gebeurt er niets. Hij ziet gewoon zichzelf in de spiegel.

Maar opeens merkt hij dat zijn spiegelbeeld verandert.

Het wordt wazig. Heel wazig. En verdwijnt dan helemaal.

In de spiegel is nu alleen nog grijze mist te zien.

'Vik van Beek!' roept Giel voor de twaalfde keer.

De wolk van mist wordt langer en krijgt de vorm van een mens.

'Vik van Beek!' brult Giel voor de laatste keer.

Een koude windvlaag suist door de kamer. De flesjes op de plank rinkelen luid. De vlam van de kaars waait uit.

Een tel later is de wind weer weg.

Trillend kijkt Giel op. Alles om hem heen is donker.

Heel vaag ziet hij iets bewegen in de spiegel.

'Hallo? Is daar iemand?' roept een schorre stem.

'Opa?' vraagt Giel.

Maar de stem klinkt niet als opa.

Vlug tast Giel om zich heen naar de aansteker. Hij vindt hem en knipt hem aan.

